

teind olla ja palus koolmeistri käest ihu nuhtluse eesole trahwiks. —

Koolmeister tegi seda õige kurwa meelga, sest ta ei tahtnud mitte teise last nuhelda, aga ta teadis ka ühel hoobil, et ihufaristuse kurjategijatele paras on, seepärast wõttis ja karistas ta Marti. Waene Mart kannatas karistuse wälja, et see talle küll tibe oli.

Kogu Mardi karistuse aja oli aga suur wallatu P. nii imelikult nägu; ta nägu oli just kui kolletand lapse leht; ta parem käsi, kellega ta oma kirjutuse fulge hoidis, wärises just kui haawa leht, ja iga hoobiga, mis Mardile anti, ehmatas ta nõnna, nagu oleks õues wälku löönud. Kui nüüd waene Mart oma nuhtluse oli lätte saanud ja see peale looli tunnid otse jaid, siis saime ka mõnelt tunniks priike. Wallatu suur S. lahutas ennast lohe teistest ära, läks ühte iseäralikku aca nurka ja seisis norgus nānga seal. —

Pärast lõnnat istusime, mina ja Mart Truu õues koolimaja seina ääres ja õppisime, aga Mardi

nägu oli alati rahutu orel näha; ta jäi õppimise tallal wähest käsipõsakil seisma ja rääkis wähest süminat mõne sõna oma ette. Mina aga ei wõind arvata, mis see pidi tähendama. Aga seda ma küll hea meelega uskuda ei tahtnud, et tema tõeste see kurjateggia oli. Aga et ega ta seda paari suutäie sepiku eest oma peale ei wõind wõtta, sest ta teadis jo wāga hästi, et inimene mitte ükapäiniis leiwast ei ela. Ta pidas ennast ka alati wiisi pärast üles ja koolmeister ei õstnud talle üsagi santi sõna. —

Just kui ma parajaste Mardi käest tahtsin jarelpärima hakata, seal astus meie wallatu suur S. karlipösti nurga tagant meie juure.

Aga enud imet! — Meie armsa Mardi ja wallatuma suure S. wahel oli juba mõnda aega tagasi wāike näätslemine tõusnud ja oli eesseiswat moodi hakand: naad olid enne teine teise naabris eland ja jo siis olla suur S. wāga wallatu lapse olud; ta hakand teiste ülekäteldäind noorte inimes- tega ümberlāima ja see tegi meie wāikse armsa Mardile siidame walu, seepärast palus ta siis suurt